

Skønt han havde besvaret hendes Banken, blev han staaende uden at vende sig og fortsatte i nogle Øjeblikke uanfægtet sit Arbejde.

Dels af denne Aarsag, dels paa Grund af hans Klædedragt antog Jakobe ham for en Skriver og bad om at faa Ekspeditionssekretæren i Tale. Først da han med megen Værdighed lagde Pennen fra sig og hun mødte Blikket fra hans blege, vandkolde Øjne, saae hun med en Gysen Familjeligheden med Per.

Hun sagde sit Navn og tilføjede med sænket Stemme, idet hun rødmede let:

»Jeg veed, at Deres Broder — Per — har talt til Dem om mig.«

Eberhardt gjorde tavs en embedsmandsmæssig Haandbevægelse henimod en af Stolene.

»Grunden til, at jeg har opsøgt Dem, vil De rimeligvis af Dem selv kunne forstaa,« vedblev hun lidt usikkert og stammende efter at have taget Plads. »Jeg veed jo, at Deres Broder — min Forlovede — i længere Tid har været noget fremmed baade for Dem og for sin øvrige Familie. Jeg kan — naturligvis — umuligt allerede nu bedømme de dybere liggende Aarsager til denne Misstemning; men netop derfor har jeg gerne villet tale med Dem derom. Jeg behøver næppe at forsikre Dem, at jeg er oprigtig bedrøvet over disse Forhold.«

Eberhardt, der havde stillet sig op ved Pulten